

PORTA-VEU DEL ELEMENT JOVE DE GRANOLLERS.

DONARÀ UNA VOLADA CADA SETMANA.

Any II.

Granollers 9 de Maix de 1897.

Núm. 41.

La redacció no 's fá solidaria dels treballs firmats.

Redacció y Administració

J. Serracant y fill.

Plassa del Bestiar, Número. 34.

(CARRETERA)

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Trimestre pago adelantat. 1'00 Pta.

No 's venen números solts.

Insertinse ó no, no 's tornan los originals.

La Setmana

Be 'ns pertoca dir quatre mots; sobre l' assumpto de més importancia en lo dia d' avuy per la majoria dels espanyols (sic).

No 's creguin que 'ls parli de si han vensut los grechs ó 'ls turchs; ni de las guerras de Cuba y Filipinas; no senyors, no; perque res signifiquen los cataclismas y 'ls mils de martirs que produheixen totas las guerras anomenades, no 's pot comparar l' importancia del problema humanitari que debia resoldrer Grecia, plantejat sobre la pissarra que 'n diuhen Europa, formant lo tribunal d' examen las senyoras «grans potencias» ¡y que pera resoldrel, Inglaterra 'ls deixá 'l deixá 'l guix, però hi ha quí ho está esborrant ab lo colza. Problema de no poca importancia, però que no te punt de com-

parança ab nostre problema interior.

Si senyors; se tracta de entregar varas y de amotllar regidors, seguint l' us y costum que va establir aquell del cataplasma que varen posar sobre 'ls runyons de la malalta senyora Llibertat que 'n diuhen sufragi.

Consti que no 'n som contraris, no, molt al revés, es lo que deu haber d' esser, pero á nosaltres, als espanyols, 'ns ha resultat una joguina de vidre, entregada en mans de colegials, y es clar, l' han feta bossins en quatre dias.

Era precís que 'ns deixesen creixer una mica mes, pera que tinguessem l' enteniment necessari per ferlo servir sens trencarlo. Era precís, antes que darnos la joguina, establir mes escolas, mes rigorisme y.... mes sentit comú. Aixís no seria vexada y convertida aqueixa honrosa y alta potestat com es avuy mercaderia d' encants. És un sis y tretze la pesa.

Com falta la verdadera noció de pàtria, bufada que deuria apilonar tots aqueixos grans de sorra qu' aguantessen lo temple social, nos resultan avuy llençats á dreta y esquerra, per tramontanada ciclónica que mes aviat serveix per descalsarlo.

Heus aquí com estem donchs.

Quanta diferencia y ho volem fer observar, d' entre la Babel alsada per la centralisació y l' unitat de pensament y obra que observarem, avuy fa quinze dias, entre l' element catalanista, reunit á Girona.

Ni sortiren protestas; ni dualismes; l' elecció 's feya com la leyen á l' antiga, los pobles, tots á una, perque un 's veu l' afany de lucro ó de venjansa dels que pujan, ni 'ls faltan als que 'ls empenyan lo verdader carinyo á la pàtria. És perqué respiran l' esperit veritable de llibertat y perque desitjan que la pàtria tinga no la sustancia d' una cabra per esser munyida, sino la sava qu' alimenta 'ls fills del treball, bona condició qu' encar s' aguanta en la majoria dels fills de Catalunya.

Nosaltres, guardem la papeleta pera quant se pujan fer eleccions, suprimint las urnes de cristall. Lo gran nombre de precaucions que 's veuen obligats á pendrer pera evitar las tupinadas, retratan de cos enter l' *item* electoral espanyol y ni aixís y tot se desinfecta. Yo ja 'ls sé un remey: Llensá las papeletas en lo cistell dels papers inútils y enviar á Madrid las urnes ben plenas de.....aiga fenicada.

CLAR Y NET.

EN LA ERMITA DE SANT NICOLAU

Seguint un caminet que serpenteja tot costejant per entre ceps y roure que 'l veurel cause enveja y al ser mes impassible 'l cor fa moure, se puja alegrement, sense penuria, lo cos plé de dalit, y 'l pit s' aixampla al veure la planuria que á los seus peus immensament s' escampa.

Y, á poch á poch, amunt, amunt s' enfila com l' éura als branquillons sempre segueixan, y un cant l' auçell refila y tot voreta d' ell las flors floreixan.

Així lo caminet va fent sa vía tenint la soletat per companyia.

Y mes amunt seguint donant ab esperit nova esbranzida, s' observa desseguida un aire pur, sublim, que n' omple á los pulmons de nova vida.

Ja casi som al cap de la jornada y encare per pujar nos sóbre forsa; la voluntat no 's torsa quan ab molt gust se fa la caminada.

Pujém donchs un poch mes, que 'l sim s' ovira y 'l cor bat de content, l' esperit de goig delira al veure 'l grant espay del firmament.

Ja som al sim de tot; ¡per salut sigal ¡y com la vista per arreu s' estent!

Llerona, Granollers y La Garriga, Santa Eulàlia, Corró, Tagamanent, panorama sorprendent, y encare mes enllà, Samalús, Serrat, Bigas y Llíssá.

¡Oh! Com lo cor se sella al veure en un conjunt, á cop de vista, á tanta maravella que Natura haurá creat pel cel prevista.

Diguém, donchs, desde 'l sim d' aquesta ermita emblema da la Fau, ab l' esperit de germanó que 'ns unifica, ¡adéu, Sant Nicolau! ¡donaunos bona ditxa, si be 'us plau!

LLUÍS MATAS Y CARRÉ.

CONTRAST.

La nit del tres de Novembre de 1882, ¡quina nit mes espantosa! La neu á trossos com pilotas queya, deixant pe 'ls carrers y teuladas, una blancor imaginable.

En lo palau del Duch Serra, qu' es un de 'ls millors Palaus, se fa grant fastuositat, puig se celebra ab gran pompa lo cumpleany de la Sra. Duquesa. Patjes á la antigüa uzansa, vigilan lo rich portal, saludant y fent cortesias que 'l caplos hi toca als peus, á tota la faramalla de Comptes, Duchs, Marquesos, Prínceps, Barons, ¡fins los Reys van honrar ab sa presencia la grant fastuositat del Duch!

A cada tres esglaons qu' eran de pedra marbre, sent tot' ella encatificada d' alfombra d' un pam de gruix, se veyan altres dos Patjes fins al peu del cortinatje que tapaba 'l grant Salón.

¡Quina riquesa, Deu de Deu! Al entrarhi, semblava que os transportessin á las regions que sols veu la fantasia. L' or y la plata, ¡a cabassos, s' en haguera tret d' allí!

En resúm: Fora impossible descriurer tanta abundancia.

Arriban á mitja part, s' obra una porta daurada veyentse un grant menjador y una taula tota plena de vins y dulces.

La neu ja n' aumentat á lo menos prop d' un pam.

A la porta del Palau, una dona y tres criaturas s' estant morint de fam. La mes grant ne te sis anys. La mes xica encara mama. ¡Quin cuadro! ¡Quina tristesa! Lo carré n' está desert, que fins fresa fa mirarlo. Dos horas fa que son allí, y ningú la ma 'ls allarga.

—¡Vull pa!—los nens cridavan.

—¡Fills meus!—sa mare 'ls deya. —Avuy si que no podreu, ningú dona cap almoyna, per apagar vostra fam.—

Y ab veu debilitada per la miseria, afegia. —A passos agegantats veig que la mort s' atensa. ¿Que será fills de nosaltres? ¡Senyor, tingueu compassió d' eixas pobres criaturas...! Dir aixó y venir una ventada qu' escampá tota la neu, va ser obra d' un moment. Se sent un ¡ay! ¡llastimós y sobre la neu estirada, aquella pobre mare mort de fret.

Comensan á arribar cotxes á la casa del Duch Serra, per buscár los seus senyors. Al veurer una dona morta, ne donan part, la recullen, y de dret cáp al depósit y aquells pobres angelets, foren portats al Hospici.

Mentres aixó passava, se sentían grans riallas de 'ls Nobles ja satisfets de la festa de la Duquesa. Cada cual pujá al seu coche y s' en va dret á sa casa, porque 'l llit ple de domassos ab lo seu bon somniér y al costat la bona estufa ja fa rato que 'ls espera.

La neu molt poquet á poch
mitj pam mes la n' aumentat....
Los carrers quedan ròblers
tots ròblers de soletat.

SALVADOR BADOSA.

Un servidor de vostés

Poesia recitada per lo jovenet Sr. Moli en una Vetllada que 's celebrá en la societat «La Pau de Mollet».

Deu vos guart: Ja soch aquí:
¡Eh que tinch educació?
Al arribá á n' algún puesto
s' assaluda y s' acabo.

Pot ser si qu' are 's pensavan
que faria un mal papé!

no senyors, jo soch un jove
que m' agrada 'l quedar bé.

Ja he anat cinch anys á estudi
tenint mos pares contents
y de gramática parda
no me 'n han ensenyat gens.

Ademés, qui no saluda
mostra tení 'l cervell dú,
perqué alló que 'n diuhen modos
no está renyit ab ningú.

Per' xó la primera casa
qu' he fet al pujá aquí dalt
ha sigut ferlis entendre
què soch un jove formal.

Haben cumplert com persona,
ara sols me toca dí
el perque un jove tant jove
ocupa aquest puesto aquí.

Veus aquí que l' altre dia
llegeixo á baix el café
un paper que mes ó menos
deya lo qu' aie os diré.

*Se celebra gran velada
literaria musical. . . .*

part hi vuy, jo vaig pensarne,
què aixó no costa cap ral.

Y aquí 'm tenen fet un sabi
recitant versos dolents
tal com ho fa 'l Noy de Tona
quan desitja arrencar dents.

Lo que m' ha donat mes pena,
y m' ha fet molt cabil·lar,
es el no saber l' assumpto
de que 'ls hi tinch de parlar

Si 'ls parlo de las anyadas,
los hi faré arrencá 'l plor
perque senne tant dolentas
se 'ns xuclan fins la suhor.

Si 'ls hi parlo de las guerras,
tots s' anirán entrustin
al pensar que germans nostres
á n' allí s' estant morin

Per lo tant, fora tristesas,
que tampoch no se 'n treu re,
y ja que no se dir cosas
molt poch los molestaré.

Un favor sols lós demano

que jo crech que me 'l farant:
si acás he fet un planxa
donguin la senyal xiulant
mes si acás es lo contrari
y el qu' he dit los hi ha agradat
desitjaria la prova
aplaudint tot de contat.

Sigan xiulets ó be aplausos
no 'm donaré per ofés
y rebin-ne mil saludos
d' un servidor de vostés.

J. SANTAMARIA VINYALS.

Noticias

Mereixen la calificació de notables los dos concerts
que doná 'l «Septimino Español» en lo teatre de «La
Unió Lliberal» en las nits del dissapte y diumenge
passats.

Molt sentirem que 'l publich no sapigués corres-
pondrer als esforços dels organitzadors ja que era de su-
posar que tractanse d' artistes tan celebrats com los
que componen dit septimino, 's veuria mes concurre-
gut aquell espayós local.

Segons noticias, los candidats pera las eleccions
municipals que deuen tenir lloch avuy, son los se-
güents:

CONSERVADORS.

Manel Bigas; Jaume Barnet; Jaume Riera; Joseph
Baró y Jaume Estrada.

FUSIONISTAS.

Joseph Pibernat; Joseph Huguet; Bonaventura Vi-
ladecans; Joseph Vila y Huribert Turo.

Xarada

Animal es ma *primera*
vegetal invers *segona*
una vocal ma *tercera*
y veurás que *hu-dos-derrera*
es carrer de Barcelona.

H. Vilá M.

Imp. de J. Joseph.—Granollers.